

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **O. B.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2016, č. j. 57 A 10/2015 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2014, č. j. DSH/13867/14, spis. zn. ZN/2609/DSH/14.

[2] Citovaným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 10. 2014, č. j. MMP/223162/14, spis. zn. SZ MMP/177466/14, dle kterého byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1500 Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, jehož se stěžovatel jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. Seat Ibiza, RZ: X, dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

provozu na pozemních komunikacích; na základě oznámení Městské policie Plzeň bylo totiž zjištěno, že dne 26. 4. 2014 v době nejméně od 06:45 hod. do 13:05 hod. neznámý řidič s uvedeným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce ulice Jungmannova v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení), čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Napadeným rozsudkem krajský soud podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), neboť neshledal ani jeden ze dvou základních žalobních bodů jako důvodný.

[4] Krajský soud nejprve odmítl tvrzení stěžovatele, dle něhož nebyly ze strany správního orgánu I. stupně učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele předmětného přestupku a v důsledku toho bylo následně zahájené řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla nezákonné, stejně jako je ve výsledku nezákonné i rozhodnutí žalovaného. S odvoláním na judikaturu, zejm. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, k tomu krajský soud konstatoval následující. Pokud stěžovatel na výzvu správního orgánu I. stupně označil jako řidiče osobu J. R. B. ze S. k. V. B. a S. I., kterému se nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení a současně se nepodařilo bezprostředně identifikovat řidiče vozidla přímo v době spáchání přestupku, bylo na místě věc odložit a následně zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla – stěžovatele.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s další žalobní námitkou, v níž stěžovatel dovozoval nezákonnost zahájení řízení o správním deliktu na základě toho, že mu předcházela výzva správního orgánu I. stupně, kterou byl vyzván k uhrazení částky 300 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla RZ: X; stěžovatel je totiž majitelem a provozovatelem vozidla RZ: X a neměl tedy důvod hradit uvedenou částku za protiprávní stání jiného vozidla. Krajský soud v tomto ohledu připustil pochybení správního orgánu I. stupě, nicméně vyhodnotil ho jako písařskou chybu, která nemohla mít a neměla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Nebylo totiž pochyb o tom, že žalobce měl povědomost o spáchání přestupku, protože to byl právě on, kdo zavolal dne 26. 4. 2014 v 13:05 hod. hlídku městské policie, která následně sejmula z vozidla technický prostředek bránící jeho odjezdu. Stěžovatel navíc na výzvu správního orgánu I. stupně – i když obsahovala zmíněnou chybu v psaní – reagoval a sdělil totožnost řidiče, který měl v dané době vozidlo k užívání a řídil jej (viz výše zmíněný J. R. B.).

[6] Krajský soud tak dospěl k závěru, že projednání správního deliktu se stěžovatelem jako provozovatelem vozidla, kterým byl spáchaný shora uvedený přestupek (nedodržení zákazu zastavení), bylo zcela v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož předpokladem pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla bylo to, že správní orgán I. stupně: „*...učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*"

III. Kasační stížnost

[7] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá jednak z důvodu jeho částečné nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jednak z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[8] Nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud jeho první žalobní bod nedostatečně vypořádal. V odůvodnění rozsudku absentuje přímá reakce na jeho stěžejní žalobní argumentaci, dle níž správní orgán I. stupně poté, co se mu nepodařilo J. R. B. doručit předvolání k podání vysvětlení, mohl a měl činit další – dle stěžovatele nezbytné – kroky, a sice: doručit písemnost do ciziny opakovaně, příp. požádat o součinnost příslušné orgány Velké Británie či přímo osobu stěžovatele jako provozovatele vozidla a osobu oznamující totožnost přestupce. Správní orgán I. stupně nic z toho neudělal, byl pasivní a dle stěžovatele tak nedostál požadavkům dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Podle posouzení krajského soudu bylo pro splnění těchto požadavků dostatečné, že se správnímu orgánu nedařilo doručit stěžovatelem označenému řidiči do zahraničí. Stěžovatel má však za to, že bylo nutné učinit ještě další shora naznačené kroky, s čímž se krajský soud nijak nevypořádal.

[9] V další části kasační stížnosti již stěžovatel přešel do roviny věcné argumentace a zpochybnil právě uvedené posouzení věci krajským soudem. Zopakoval přitom, že je toho názoru, že správní orgán I. stupně ho měl požádat o součinnost – konkrétně předvolat k podání vysvětlení, pokud byl jím označený řidič nekontaktní, resp. nebylo mu možné doručit na označenou adresu v zahraničí. Tato skutečnost nemůže označenému řidiči zajišťovat beztrestnost a současně vést k tomu, že je trestán stěžovatel jako provozovatel vozidla, kterým byl přestupek spáchán. Správní orgán měl – i poté, co se mu nepodařilo doručit J. R. B. předvolání k podání vysvětlení – pokračovat v šetření přestupku, jak výslovně uvádí § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu. Namísto toho ovšem správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, což stěžovatel považuje za nezákonné a nezákonné je tak dle jeho názoru i výsledné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo rozhodnutí žalovaného.

[10] Dalším důvodem, na kterém stěžovatel stavěl nezákonnost napadeného rozsudku, je skutečnost, že krajský soud vzal nesprávné označení registrační značky vozidla ve výzvě správního orgánu I. stupně za zjevnou písařskou chybu. Předně, pokud by se skutečně jednalo o chybu v psaní, tato by byla dle stěžovatele usnesením opravena. K tomu nedošlo a dle jeho názoru tak výzva nebyla řádná, neboť v ní nebyla uvedena registrační značka vozidla, které bylo – dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně – zaparkováno v rozporu s právními předpisy.

[11] Na základě toho tedy stěžovatel v závěru kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť krajský soud v případě obou žalobních bodů nesprávně hodnotil právní otázku, resp. na jednu otázku nereagoval, čímž zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze stručně uvedl, že s jejími důvody nesouhlasí, setrvává na svém vyjádření k žalobě a souhlasí se závěry rozsudku krajského soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.
[14] Podstatou projednávané věci je otázka zákonnosti postupu žalovaného, jakož i jemu předcházejícího postupu správního orgánu I. stupně, který se stěžovatelem zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu a následně mu za tento delikt uložil pokutu ve výši 1500 Kč. Krajský soud dospěl k závěru o zákonnosti tohoto postupu, což stěžovatel napadl v zásadě ze dvou důvodů, které podřadil pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně však napadl rozsudek krajského soudu i z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V.a) K nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[15] Nejprve k namítané nepřezkoumatelnosti, která představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[16] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky – v návaznosti na žalobní body – krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Stěžovatel v žalobě uplatnil dva základní žalobní body, k nimž se krajský soud vyjádřil a vysvětlil, proč je nepovažuje za důvodné. Skutečnost, že v případě prvního žalobního bodu krajský soud výslovně nereagoval na veškerou argumentaci stěžovatele k tomuto bodu, sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[17] Podstatou prvního žalobního bodu byla otázka splnění předpokladů pro projednání správního deliktu stěžovatele jako provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, k níž se krajský soud jasně a srozumitelně

vyjádřil – viz bod 15 odůvodnění jeho rozsudku. Jde sice o vyjádření velmi stručné, avšak implikující také odpověď na argumenty stěžovatele v tom směru, že žádných dalších kroků z hlediska splnění předpokladů pro projednání správního deliktu stěžovatele již nebylo potřeba; podle krajského soudu postačilo, pokud se správnímu orgánu I. stupně nedařilo stěžovatelem označenému řidiči doručovat ani identifikovat řidiče vozidla přímo v době spáchání přestupku. Skutečnost, že si stěžovatel myslí opak, neznamená, že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (k tomu srov. judikaturu Ústavního soudu, zejm. nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565).

[18] Napadený rozsudek krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelný. Jinou otázkou je jeho správnost, resp. zákonnost, kterou se zdejší soud zabýval následně – při věcném posouzení dvou kasačních námitek rozporujících již samotné právní posouzení věci.

V.b) K nezákonnosti rozsudku krajského soudu

[19] Prvním důvodem, pro který stěžovatel zpochybnil zákonnost napadeného rozsudku, je, že se správní orgán I. stupně spokojil s tím, že se mu nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení osobě označené za řidiče vozidla; namísto toho, aby dále pokračoval v šetření přestupku, věc odložil a následně projednal správní delikt se stěžovatelem jako provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, dle kterého: „[p]*rávnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*.“

[20] Citovaná skutková podstata činí provozovatele vozidla odpovědným za správní delikt; tato odpovědnost je konstruována jako objektivní, přičemž cílem dané úpravy – vložené do zákona o silničním provozu novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., s účinností od 19. 1. 2013 – je to, aby nedodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích nezůstávalo nepotrestáno a aby za takové jednání v případě nezjištění pachatele odpovídal právě provozovatel vozidla (v podrobnostech viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm).

[21] Takto konstruovaná objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za porušení povinností řidiče prošla i testem ústavnosti, když Ústavní soud zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vylovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017); blíže viz nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, publ. pod č. 116/2008 Sb. Současně byla opakovaně předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, potvrdil, že: „*...je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce*

zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

[22] Je to tedy provozovatel vozidla – zde: stěžovatel, vůči němuž je uplatňována odpovědnost za porušení povinností řidiče, nicméně stále jde o odpovědnost subsidiární, podpůrnou (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Na prvním místě stojí odpovědnost za přestupek, kterou nese řidič, nikoli provozovatel vozidla; proto také zákon výslovně počítá s možností provozovatele vozidla sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu). O této možnosti musí být provozovatel vozidla poučen, což se v tomto případě stalo.

[23] Jak vyplývá z předloženého správního spisu, stěžovatel – v návaznosti na písemnou výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 29. 4. 2014, č. j. MMP/094487/14, aby uhradil částku ve výši 300 Kč anebo sdělil totožnost řidiče, který dne 26. 4. 2014 parkoval v úseku platnosti dopravní značky B 28 – prostřednictvím svého zmocněnce: společnosti FLEET Control s. r. o. uvedl, že v dané době měl vozidlo k užívání a řídil jej „*J. R. B., nar. X v G., č. pasu: X, trvale bytem 65 R. s., G., S. k. V. B. a S. I.*“ Na základě toho správní orgán I. stupně výzvou ze dne 21. 5. 2014, č. j. MMP/111509/14, předvolal označeného řidiče k podání vysvětlení. Výzva se mu ovšem vrátila jako nedoručená s poznámkou „*adress incomplete*“ – adresa neúplná. Posléze správní orgán doručoval na uvedenou adresu opakovaně v případě dalších přestupků, u nichž byl provozovatelem vozidla, resp. zastupující společností FLEET Control s. r. o. rovněž uváděn jako možný přestupce J. R. B. I toto doručování bylo neúspěšné, a proto správní orgán I. stupně usoudil, že jmenovaný je pro něho nedosažitelný a od jeho dalšího předvolávání upustil. Současně celou věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[24] Podle názoru Nejvyššího správního soud správní orgány splnily podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla stanovené v § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož: [o]*becní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*“

[25] Z uvedených skutkových okolností případu stěžovatele je totiž zřejmé, že správní orgán I. stupně „*nezahájil řízení o přestupku a věc odložil*“; to je nezpochybnitelný fakt. Současně také „*učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“, pokud prokázal, že se mu opakovaně nedaří doručovat do zahraničí osobě označené za řidiče v době spáchání přestupku. Za dané situace zde nebyl dán žádný důvod činit další rozsáhlé šetření či jiné kroky naznačované stěžovatelem. Ostatně byl to sám stěžovatel, kdo uvedl J. R. B. jako osobu řidiče a bylo nepochybně v jeho zájmu, aby bylo možné uvedeného řidiče nejen ztotožnit, ale také zkontaktovat. A pokud se to nepodařilo, nelze to primárně přičítat pasivitě správního orgánu I. stupně, nýbrž právě stěžovateli – a to tím spíše, že postup jeho zástupce: společnosti FLEET Control s. r. o. v této věci odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které její činnost, jakož i činnost Mgr. Jaroslava Topola,

zastupujícího stěžovatele v řízení o kasační stížnosti, pravidelně provázejí při zastupování jednotlivých pachatelů přestupků, kdy jsou jako řidiči opakovaně označovány zemřelé osoby či cizinci, zpravidla ze zemí mimo Evropskou unii, kteří jsou pro správní orgány zcela nekontaktní, kupř. L. Y. či G. G. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39 nebo ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 - 46).

[26] Žalobce má jistě právo hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. A dlužno dodat, že dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu je sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku považováno za *„podání vysvětlení“* a jakékoli další předvolání provozovatele vozidla, kterého se stěžovatel ve své argumentaci setrvale dožaduje, by šlo proti cíli předmětné právní úpravy, který byl naznačen shora.

[27] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, v němž bylo rovněž konstatováno, že: *„…pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*“ (pozn. podtržení doplněno Nejvyšším správním soudem).

[28] Ve světle všech výše uvedených skutečností lze proto uzavřít, že postup správních orgánů považuje Nejvyšší správní soud – ve shodě s krajským soudem – za dostatečný k projednání správního deliktu stěžovatele jako provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

[29] První kasační námitka mířící na nezákonnost napadeného rozsudku je tedy nedůvodná. A nedůvodnou je i druhá námitka, v níž stěžovatel rozporoval zákonnost rozsudku krajského soudu z toho důvodu, že ve výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 29. 4. 2014, č. j. MMP/094487/14, byla uvedena nesprávní registrační značka jeho vozidla – RZ: X, namísto RZ: X.

[30] K uvedenému omylu zjevně došlo, jak je patrné ze správního spisu. Nicméně šlo o zjevný omyl či *„překlep“* při specifikaci registrační značky vozidla ve výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, nikoli v písemném vyhotovení rozhodnutí. Pravidla předvídaná v § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se zde tudíž neuplatní; to znamená, že předmětnou chybu v psaní nebylo na místě opravit v podobě opravného usnesení, jak nesprávně namítal stěžovatel. Navíc jeho (žalobní) tvrzení, že neměl důvod hradit ve výzvě uvedenou částku za protiprávní stání jiného

vozidla, vyznívá dosti účelově, neboť neodpovídá doloženému skutkovému stavu věci. Byl to totiž sám stěžovatel, kdo přivolal městskou policii na místo přestupku a kdo také následně na danou výzvu reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče bez toho, že by jakkoli zpochybnil, že se nejedná o jím provozované vozidlo. Za daných okolností tak krajský soud správně dovodil, že písařská chyba obsažená ve výzvě dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu představuje vadu, která rozhodně nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

VI. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na vše shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. července 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu